

בכלל, שהרי כללה התורה את כל העניות בחזיב כרת אחד, שנאמר (יקיר א' ח' ט) 'בְּכָל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִבְּלַע הַחֹזֶבֶת הָאֵלָה' וגבירתו היפות דעתה מלקבר עטם/ יאלא אישור זה מון הפלל למלר שיש היתר לעירות אשת אח במקום יבום, ואם כן לא למלר על עצמו יציא, אלא למלר על הפלל בולו יציא, שכל העיריות הותרו במקומות בזום. וזה היא אחת בשלושה מידות שהטורה נדרשת בהם. הגמורא מביאה ברייתא הדורשת מידה זו: רתגנא בבריתא דרבינו ישמעאל, דבר שירה בפלל ויאן פבל וכו' ללמד, לא ללמד על עצמו יציא אלא ללמד על הכלל בולו יציא. ביצה, נאמר (יקיר ג' ינ' ו' הינפש אֲשֶׁר האבל בשד מובח תשלימים אשר לה וטמאו עלין, וגברתה הינפש הווה מעמידה. והלא שלמים בפלל כל הקרים דיו' לשחיב כרת את האוכלים בטומאה, שנאמר (שם ב' ג') בפל איש אשר יקרב מפל ורעם אל הקדים אשר יקדשו בני ישראל לח' ולטמאו עלין וגברתה הינפש הוה מלפניהם, לפה יציאו שלמים להכתר בענין עצמן, כדי להקושים ולחשותן אילו' את שאר הדרשים, ולומר לה, מה שלמים מיטוירדים שהם קרען מופת, אף בפל הדרשים האמורים בכלל קרען מופת בלבד הדם, יאלא קרען גדק' הפט', שם הקדיש מאכלים עדוך בנין יי'ת המקדש אין' חיבים ברת על אכילתם בטומאות הגונן. הרי שישלים שהיו בכל ויצאו מן הכלל למלר, לא ללמד על עצמן יציא, אלא ללמד על הכלל כו' יציא, שאין כרת על אכילה בטומאה אלא בקשיש נזוזת. ואם כן אף הבא כבאים נמי היה לנו לדרוש כן, הא אשת אח בפלל כל העירות דיתת, ולפה יצאה מהכלל של איסורי עיריות והותרה במקומות יבום, כדי לתקיש אליה את כל העירות ולימר לה, מה אש' אשת אח עירא – מותורתן במקומות יבום. על כן נאמר עלייה, למדנו שכל העיריות מלבד אשת אח אסורה אף במקומות יבום. דוחה הגמורא: מי דמי היתר אשת אח ביבום למידת האמורה הנדרשת באיסור אכילת קדרשים בטומואה, והרי הם בקדושים גם הפלל נאמר באיסור, שאסורה התורה את כל הקדרשים באכילה בטומואה, וגם הפרט שהוא השלמים נאמר באיסור, שהרי חורה התורה על האיסור האמור בכל הקדרשים, ובשה ופירטה את אותו איסור בשלמים פנוי עבצם, ומושם שאהיאו שנאמר בשלהם מיותר בהכרח שבא למדנו על הכלל כו'. אבל הקא לאגי' יבום, הפלל נאמר באיסור, שאסורה התורה את כל העיריות באחד, ואילו הפרט לא חור על אותו איסור אלא אדרבה נאמר בחרות, שהברילה אותה התורה משאר העיריות והתיירוט במקומות יבום, ובכחרכה הוציאה התורה וזה המכלה האיסורים להשミニינו בו את הדיתר, ומין לנו שבא ללמד על הכלל כו'. מיטימות הגמורא: הא לא דמי אל לא' למידה אחרת המפורשת בבריתא, יבר שירה בפלל ויאן לדון בך הריש, שא' אתה יגול להתיירוט לבלו' ולהשווונו לכללו או להשווות את הכלל לו, עד שיזירונו לך' והדר' ובפירוש. ומماחר ששאת אח הדיטה בכל העיריות, יא' אתה יכול להחויר ביבום, כי אתה יכול להחויר במקום יבום. ואם כן שוב חזרה הקושיא למקומה, ומהר צרייך את העיליה למד שאין אישור שאר העיריות נדחה מפני יבום. הגמורא מביאה ברייתא הדורשת מידה זו: המזערע מביא בזום השמני לטהרתו שלשה קרבעות, כבש לעולה וכבש לאשם וכבשה להחתאת. ונוטן הכהן מדם האשם על תנור אוננו הימנית של המזערע ועל הבנות ידו וಗלו הימניתם. וכן מביא המזערעelog שמן, שמננו מזה הכהן שבע פעמים לפני ה', ומיתר החשן הוא נוטן על תנור אוננו ובהותן ידו ורגלו הימניתם ועל ראשו. ומצוינו בענין זה דין הנדרש על פי המידה האמורה. רתגנא, דבר שירה בפלל, ויאן לדון בך הריש, اي אתה רשאי להתיירוט לבלו', עד שיזירונו לך' הכתוב בפירוש. ביצה, נאמר בכבש האשם של מצערע

ומה עבודה של קרבנות ציבור בבית המקדש שהיא חמייה זיורה וימתה מן השבת ורוחה את השבת, מכל מקום נעשה של רציה דוחה אotta, שכן כהן שרצה בא לעבודה בקרבן ציבור בזמנ שורוצים להוציאו למיתה, אין מניחים לו אלא מבאים אותו, ואפילו שאין שם כהן אחר שעבודה תחתיו על ידי קר בתבעל העובודה, שניאר ברוץ' (טעמו כד) 'בְּעַמְּדָה בְּזִבְחָת הַקָּרְבָּן לְמוֹת', אם כן שפת שהיא קלה מן העובודה, שהרי היא נדחת מפני עבודה של קרבנות ציבור, אינו יי' ש' ק' מ' צ'ח' החמורה דוחה אotta, על כן שואלת הגמורא: ומאי' א' א' א' אלא אפלו מיתת בית דין דרכ' אמר התנא בבריתא שஸברא היה לנו לומר מיתת בית דין לא תרדה את השבת, הלא משום קל וחומר זה יש לה למיתת בית דין לא לדוחות שבת. משיבת הגמורא: ה' כי' א' אמר, יש לפרק קל וחומר זה, משום שקבורת מת מציה וובית שאף שהיא חמורה מיתת בית דין, ואך היא דוחה את העובודה מיתת כמותה, כפי שבואר להלן, ומכל מקום אין' קברות מת מציה וובית שאף שהיא חמורה מיתת בית דין, ואך היא דוחה את השבת בעובודה. אם כן אף למיתת בית דין אין' לדוחות את השבת מכח הקל והומר האמור. הגמורא מנשיכת פרש את המשך בבריתא: חדר (שוב) אמר התנא של הבריתא, או אינו אלא אפלו בשבת, שtradition מיתת בית דין את השבת, ואין לפרק מיתה מזק' ולא דוחר זה. ופה עבודה שהיא קברות מת מציה תרדה שתת מקל וחומר זה. ופה עבודה שהיא חמורה ווועקה שפת, שכן למדנו קיotor החותוב בפרש נזיר (במדבר ז' ו' ילא'ותו לא טמ'א' שכון מטמא עצמו למלה מצוה, ואך שאמ' מתעסק במת מצוה לא יהיה לא עבורה לא אפשרו לעובוד עבורה, שפת שהיא קלה וכן העובודה שהיר דוחה אotta, ואם כן שב' יש לנו למדן מקל וחומר זה אף למיתת בית דין שtradition את השבת. לפיך תלמוד לומד לא' תעריו אש בפל משבטיכם' למדנו שאין מיתת בית דין דוחה את השבת. הגמורא שבה לבאר את צדרדי הבריתא לאבן ולכאן לפני ההוה אמינו לעיל שעשה דוחה לא תעשה שיש בו כרת: ולמי' דכליק אדרעה פיעקנא שלולי' מושבויותיכם' הדיטה מיתת בית דין דוחה שבת משם דאנ' עשה ודרוי לא' תעשה שיש בו כרת, פאי' א' א' א' אלא אפלו מיתת בית דין' ד' אמר התנא, פאי' שמאר צ' כי' ז' עשה באיש חטא מבארת הגמורא: ה' כי' א' אמר, פאי' שמאר בין בורל בין בשבת, ופה א' מי' מקבאים משפט מות והומת, שמען און בין בורל תעשה עריה, פשי' א' מל'א'ות חווין פשיטת את בוגר בשבת 'מחלקה מות יא'ות', פשי' א' מל'א'ות חווין פשיטת ביר דין, א' כל מיתת בית דין דמי' שפת, משום דאנ' עשה ודרוי לא' העשא. חדר אמר התנא, א' מ' – ה' לא' יש לומר' שמה דאמירין דאנ' עשה ודרוי לא' תעשה הוא רק בל' תעשה עריה – שעשה דוחה אתו. ואם כן גם לולי' מושבויותיכם' אין לה למיתת בית דין לדוחות שבת. חדר אמר התנא, שבן א' ו' והרי ג' עשה שדוחה את לא' תעשה. ואם אפלו בשבת, שכן א' ו' חמור יתר מג' – מהעשה, הלא על איסור העשא. וא' א' א' ה' לא' תעשה חמור יתר מג' – מהעשה, הלא על איסור לאו' גענש' בעונש מלוקות, ואילו על העשה און מלוקות, ומכל מקום קאנ' עשי' העשה חקל ור' לא' לה לילאו החמור. ואם כן מה' לא' מיט' מ' מושבויותיכם' של יומ' דוחה את שדוחה שדוחה את לא' תעשה. ומה' לא' שידוחה העשא חמור וא' ר'קה של לא' תעשה שיש בו כרת. לפיך תלמוד לומד לא' תעריו אש בפל מושבויותיכם' למדנו שאין מיתת בית דין דוחה שבת, על אף שבכל התורה עשה דוחה לא' תעשה שיש בו כרת. הגמורא חזרת לתרץ את הקושיא שהובאה לעיל (א), מדוע ערך הכתוב למעט אהות אשא מיבום, הלא מסברא יש לומר שעשה של יומ' א' נו' דוחה לאו' שיש בו כרת: א' לא' [אי' צ'ריך] 'עליה' למדנו שאיסור כרת של עיריות און דוחה מפני יבום, משום שככל עיקר מצות יבום הוא באשת אח שהיא עריה האסורה בכרת, וס' קא דעט' א' מ' נא, מ' הי' – שתהיה ה' אי אש' אש' א' ד' בר' ש' ה' 1 ופה עבודה של קרבנות ציבור בבית המקדש שהיא חמייה זיורה זיורה וימתה 2 מן השבת ורוחה את השבת, מכל מקום נעשה של רציה דוחה אotta 3 אotta, שכן כהן שרצה בא לעבודה בקרבן ציבור בזמנ 4 שורוצים להוציאו למיתה, אין מניחים לו אלא מבאים אותו, ואפילו שאין שם כהן אחר שעבודה תחתיו על ידי קר בתבעל 5 העובודה, שניאר ברוץ' (טעמו כד) 'בְּעַמְּדָה בְּזִבְחָת הַקָּרְבָּן לְמוֹת', אם 6 כן שפת שהיא קלה מן העובודה, שהרי היא נדחת מפני עבודה של 7 קרבנות ציבור, אינו יי' ש' ק' מ' צ'ח' החמורה דוחה אotta, על כן 8 הגמורא מביאה ברייתא הדורשת מידה זו: רתגנא בבריתא דרבינו, ד' בר' ש' ה' 9 והי' עבודה של קרבנות ציבור, לממדנו שאין מיתת בית דין דוחה שבת. 10 שואלת הגמורא: ומאי' א' א' א' אלא אפלו מיתת בית דין' דרכ' אמר 11 התנא בבריתא שஸברא היה לנו לומר מיתת בית דין לא תרדה 12 את השבת, הלא משום קל וחומר זה יש לה למיתת בית דין לא לדוחות 13 שבת. משיבת הגמורא: ה' כי' א' אמר, יש לפרק קל וחומר זה, משום 14 שקבורת מת מציה וובית שאף שהיא חמורה מיתת בית דין, ואך 15 היא דוחה את העובודה מיתת כמותה, כפי שבואר להלן, ומכל מקום אין' 16 קברות מת מציה וובית שאף שהיא חמורה מיתת בית דין, ואך היא דוחה את 17 לדוחות את השבת מכח הקל והומר האמור. 18 הגמורא מנשיכת פרש את המשך בבריתא: חדר (שוב) 19 אמר התנא של הבריתא, או אינו אלא אפלו בשבת, שtradition 20 מיתת בית דין את השבת, ואין לפרק מיתה מזק' ולא דוחר מיתה 21 קברות מת מציה תרדה שתת מקל וחומר זה. ופה עבודה שהיא 22 חמורה ווועקה שפת, שכן למדנו קבורות מת מציה חמורה ממנה 23 ודוחה אotta, שכן למדנו קיotor החותוב בפרש נזיר (במדבר ז' ו' ילא'ותו לא טמ'א' שכון מטמא עצמו למלה מצוה, ואך שאמ' מתעסק במת מצוה לא יהיה לא עבורה, ואם כן שב' יש לנו 24 שהיא קלה וכן העובודה שהיר דוחה אotta, ואם כן שב' יש לנו 25 שחתהא קברות מת מציה חמורה דוחה אotta, ואם כן שב' יש לנו 26 למדן מקל וחומר זה אף למיתת בית דין שtradition את השבת. 27 שחתהא קברות מת מציה חמורה דוחה אotta, ואם כן שב' יש לנו 28 לפיך תלמוד לומד לא' תעריו אש בפל משבטיכם' למדנו שאין 29 מיתת בית דין דוחה את השבת. 30 הגמורא שבה לבאר את צדרדי הבריתא לאבן ולכאן לפני ההוה 31 אמינו לעיל שעשה דוחה לא תעשה שיש בו כרת: ולמי' דכליק 32 אדרעה פיעקנא שלולי' מושבויותיכם' הדיטה מיתת בית דין דוחה 33 שבת משם דאנ' עשה ודרוי לא' תעשה שיש בו כרת, פאי' א' א' א' 34 אלא אפלו מיתת בית דין' ד' אמר התנא, פאי' שמאר צ' כי' ז' עשה באיש חטא 35 מבארת הגמורא: ה' כי' א' אמר, פאי' שמאר בין בורל בין בשבת, ופה א' מי' 36 מיט' מיתת בית דין' ד' אמר התנא, פאי' שמאר צ' כי' ז' עשה באיש חטא 37 משפט מות והומת, שמען און בין בורל תעשה עריה, פשי' א' מל'א'ות 38 את בוגר בשבת 'מחלקה מות יא'ות', פשי' א' מל'א'ות חווין פשיטת 39 ביר דין, א' כל מיתת בית דין דמי' שפת, משום דאנ' עשה ודרוי לא' 40 העשא. חדר אמר התנא, א' מ' – ה' לא' יש לומר' שמה דאמירין 41 דאנ' עשה ודרוי לא' תעשה הוא רק בל' תעשה עריה – שעשה דוחה אתו. ואם 42 תעשה שיש בו ביר, פשי' א' מל'א'ות ליה ד' ר' – שעשה דוחה ליה ד' ר' – 43 כן גם לולי' מושבויותיכם' אין לה למיתת בית דין לדוחות שבת. חדר 44 אמר התנא, שבן א' ו' והרי ג' עשה שדוחה שדוחה את לא' תעשה. ואם 45 אפלו בשבת, שכן א' ו' חמור יתר מג' – מהעשה, הלא על איסור העשא. לאו' 46 – וכי' א' ה' לא' תעשה חמור יתר מג' – מהעשה, הלא על איסור לאו' גענש' בעונש מלוקות, ואילו על העשה און מלוקות, ומכל 47 מקום קאנ' עשי' העשה חקל ור' לא' לה לילאו החמור. ואם כן מה' לא' 48 מיט' מ' מושבויותיכם' של יומ' דוחה את שדוחה שדוחה את לא' תעשה. ואם 49 תעשה דוחה העשא חמור וא' ר'קה של לא' תעשה שיש בו כרת. 50 ומה' לא' שידוחה העשא חמור וא' ר'קה של לא' תעשה שיש בו כרת. 51 לפיך תלמוד לומד לא' תעריו אש בפל מושבויותיכם' למדנו שאין 52 מיתת בית דין דוחה שבת, על אף שבכל התורה עשה דוחה לא' תעשה שיש בו כרת. 53 לא תעשה שיש בו כרת. 54 הגמורא חזרת לתרץ את הקושיא שהובאה לעיל (א), מדוע ערך 55 הכתוב למעט אהות אשא מיבום, הלא מסברא יש לומר שעשה של יומ' דוחה 56 לאו' שיש בו כרת: א' לא' [אי' צ'ריך] 'עליה' למדנו שאיסור כרת של עיריות און 57 דוחה מפני יבום, ממשום שככל העיריות באשת אח שהיא עריה האסורה בכרת, 58 עיקר מצות יבום הוא באשת אח שהיא עריה האסורה בכרת, וס' קא דעט' א' מ' נא, מ' הי' – שתהיה ה' אי אש' אש' א' ד' בר' ש' ה' 59

י. גור וגוני שירשו את אביהם גוני, יכול הוא לומר: תל אתה עבורה ורה ואני מיעות, אתה יין ואני פרות. ואם שעורים, תל אתה רלה ואני אטל שמן.
ט. חבר ועם הארץ שירשו את אביהם עם הארץ, יכול הוא לומר לו: תל אתה חיטים شبמוקום פלוני ואני חיטים شبמוקום פלוני, אתה יין شبמוקום פלוני ואני יין شبמוקום פלוני. אבל לא יאמר לו: תל אתה חיטים ואני שעורים, תל אתה רלה ואני אטל שמן.

פירוש ברטנורא

ח טול אתה חתין שבמקרים פלויים,anca מיריע שהליך שדה בקמותה ועבטים המוחכרים בכרכ הילך יש בירור ואמרין והוא חלקו המגינו והמעשר מעשר אתה שלו והוא. ולעת אידי שחלקו בתשלש והם אין בירור אבל קלחה של שותפים הוא ואדריך לעשר ומאי על חלק חברו שיבדו: אבל לא אמר לו טול אתה חתין ואני שעורום. לריאן למיור הכא והוא כלוקו המכוניאו אלא הוא כמחלוףם לה, ומצעה והמעשר מוכר הילך למי שאינו מעשר: טול חבר. הנאמן לתרומות ואין ציריך לומר למשוערות: שירשו את איביך עם הארי, ופירוט שהנניה הו דמאי ובחזקת טמאים: טול אתה בלה. שהוכשר לך בומאה ואני בובש שלא הוכחך לקלט טומאה לאפי אסור לחבר למכור לך הארץ לך ובבש כדרחן לעיל בפרק שני: י' טול אתה עבדת כובדים ואני מעוטה. ע"ג דהלווי עבדת כובדים ויין נתק אסורים בהגאה הכא שרי עד שללא באו לידי מושם דיריות גר את איביך

משניות מבואות – קהתי

הראשון), אבל כחלקו במחובר, יש ברירה (ברטנורא).

באור משנה ט

חָבֵר – הנאנן על המשורתו ואף מדקך בענין טהרות, **וְעַם הָאָרֶץ** – שיאנו נאן על המשורתו ומכל שכן שאינו נזהר בטומאה וטהרה, **שִׁירְשׁוֹ אֶת אֲבִיכֶם עַמּוֹ הָאָרֶץ** – ספרותי דמאי ובוחוקת טמאים, **חַחְתִּים שְׁבָמְקּוּם פָּלָנוֹן וְאַנְיָ אַטְוֹל חַחִיטִים שְׁבָמְקּוּם פָּלָנוֹן** – שיוודע הוא שאלה לא הוכשרו ל渴בל טומאה, או טול אַתָּה יֵין – שכוננו **חַחְתִּים שְׁבָמְקּוּם פָּלָנוֹן וְאַנְיָ אַטְוֹל יֵין שְׁבָמְקּוּם פָּלָנוֹן** – זה הכל אחד נוטל את חלקו המגיעה לו, ואין אנו אומרים שהחבר החליף חלקו בשל אליו, שהרי שנייהם נטולו מאותו המין, כמו שבארנו במשנה **אַבְלָלָא יָאמֵר לֹא** – החבר לעם הארץ: **טָל אַתָּה חַחִיטִים הַקּוֹדָמָה**. **אַבְלָלָא יָאמֵר לֹא** – החבר לעם הארץ: **טָל אַתָּה חַחִיטִים שְׁעֻזִּים** – שכוחותיו יורשים יש לכל אחד מהם חלק בכל מין ומין, וכשלוקח החבר כל החחיטים ונוטן לאחיו עם הארץ **כָּל הַשְׁעוּרִים, הָרִי הוּא כְמַחְלִיף אֶת חַלְקוֹ בְשַׁעֲרוּרִים בְחָלֵק אַחֲיוֹ כְבַחַחִיטִים, וְחַלְפִין הָם כָמָכוֹ, וְאָסְרוֹ לְחֶבֶר לִמְכוֹר דָמָאי לְעַם הָאָרֶץ;** **כִּכְנֵן לֹא יָאמֵר לוֹ: טָל אַתָּה הַלָּחַ –** היינו מה שכבר הוכיח ל渴בל טומאה, **וְאַנְיָ אַטְלָל אֶת הַכְּבֵשׂ –** שלא הוכיח עדין ל渴בל טומאה, מההטעם שבארנו, רשאי למכור לעם הארץ דמאי, ולוח ובשביס **גַם הָם כִּשְׁנֵי מִינִים.** ויש מבקרים הטעם, לפי שאשר לחבר למכור לעם הארץ לה יובש (ברטנולד), כמו שנשינו (עליל ב. ג.).

שְׁבָת קְרַבָּה

באור משנה י

לאחר שלמדנו במשנה הקודמת בחבר ועם הארץ שירשו את אביהם עם הארץ שאסור לחבור בחלוקת עם אליו בורות "חולופי" מני תבואה שונות שיש בכוסי היירושה, מה שמנתנו למד בוגר וגוי שירשו את אביהם וכו', שmorph לדור ליטול מוחייתה ובכיסים המותחים לו בהנאה לנגד דבריהם האסורים בהנאה לשישראל שנוטל אחיזה הגוי אינו רשאי כמלון, פטור שכור או משכורת זורה כל הדברים ממשתשים בהם הגויים עבדוה הרבה או שמקירבים לה אסורים הנדרה בהנאה; כן גוזוifikים על יי"ם שחות השוא אסור בהנאה ממש איסור לשישראל בהנאה; כן מה קודש על ידי היגו לדן לעבודה זורה.

שמדובר במשנתנו בשניים שהיה להם כרמים בשותפות ולא חלקו הענבים תחילתה אלא נתנו את הכל לתוך גת אחת, ואחר כך חילקו ביןיהם את היין, לדעת הסופר יש ברירה אין הנאמן חייב לעשר אלא היין שנטל מן הגת לחלקן, שנאו אומרים: הוברו הדבר, בשעת חולקת היין, שכל אחד מה שנטל, חילקו הוא נטול. מכאן ארנו בראשונה שמשנתנו היא לדעת הסופר אין ברירה (וכך פירשו והר"ש, הר"ש והרברטונרא).

יְהוָה

באור משנה ח

שָׁנִים – אחד נאמן על המעשורת ואחד שאינו נאמן, שקבלו שד
בְּאֲרִיסוֹת – לעברה במושוף, או שירשו – שדה, או שגנחתפו
– שלקחו שדה בשופטה; כשהם באים לחך בינויהם את היבול,
יבול הוא – הנאמן, לוֹמֵר – לשאיינו נאמן: טל אפקה חפיט
שְׁבָמָקּוֹם פֶּלְנוּי וְאַנְיִ אַטְוֹל חַטִּים שְׁבָמָקּוֹם פֶּלְנוּי –
אפקה יין שְׁבָמָקּוֹם פֶּלְנוּי וְאַנְיִ אַטְוֹל יִין שְׁבָמָקּוֹם פֶּלְנוּי –
שהואיל והרי זה מכבר לטב לשאיינו נאמן, אלא אנו ומורים,
את החלקות והרי זה מכבר לטב לשאיינו נאמן, אלא אנו ומורים,
שלכל אחד נוטל את חלקו המגיע לו, והנאמן אין צירע לעשר אלא
את שלו. **אֶבֶל לֹא יָמֵר לֹז** – הנאמן לשאיינו נאמן: טל אפקה
חפיטים וְאַנְיִ שֻׁעוֹרִים, או טל אפקה יין וְאַנְיִ אַטְל שְׁמַן –
שהואיל וכל אחד לוקח מין אחר, הרוי הם כאילו מוחלייפים את החלקות,
שהנאמן נותן לשאיינו נאמן את חלקו בחיתים או ביין, ושאיינו נאמן
נותן לנאמן את חלקו בשעריות או בשמן, שהרי לשנייהם יש חלק
בכל המינים, ונמצא הנאמן מוכר חלקו בתבלים לשאיינו נאמן, והרי
אסור למכור דבר שאינו מתוקן. – יש מפרשים. שלאחר שלמדנו במשנה
הקדמתה בשנים שbezro כורמים להתקן גת את שמעשר את שלו
וחולקו בכל מקום שהוא, לפי שאין ביריה, כמו שבאוינו שם, באה
משנתנו למד, שלא אםزو אין בויזה אלא בוגנון שננתנו תח' כל הענבים
לגת אחת ונתחבר הכל במרקם אחד, אבל בכוגן זה שהادر נוטל חיתים
שבמקום פולוי ושי נוטל חיתים שבמקום פולוי, הויל והחיתים
בשני מקומות מיוחדים הם, לדורי הכל הקילו בדמי לומר יש
כלומר שאנו אומרים: הוכרה הדבר למפרע, שהיא שנטל כל אחד, וזה
חלקו המגיע לו, ולכן הנאמן על המשערות אין מושך אלא מה שנטל
לחולקו (ור' וא"ש). יש מפרשים שמדובר כאן שחלקו השדה בקומה
והענבים המהוברים ככרום, ולא אםزو אין ביריה אלא כשחלקו בתולש,
ומה שגדל גדול בשופטה, מכובר במשנה הקדמתה (לפי הפירוש

את העיפור השניה, ואחר כך מגלהים את כל שערו, טובל מטומאות, ומונה שבעה ימים. ביום השביעי הוא מגלה ווטבל שוב, ואז הוא נעשה בטבול יום עד הערב. בבוא השם השם הוא נעשה טהור אף להרומה, אך עדין הוא מוחוסר כיורים, ולמהורת מביא את קרבנותיו וביניהם קרבן אשם. וכןו הכהן מודם האשם על בהונותיו יייו ורגלו הדמיינים של המזרע ועל נגנו אשרונו אנו המנויות. ולצורך כך היה על המזרע להכנס לעזרת הנשים, ולהושיט את בהונתו לתוכה ערוץ ישראל. ומאחר שקדום שנשלהמה הקדבת קרבנותיו עדין הוא מוחוסר כיורים האסור בכניםה למוניה שכינה, לא היה נכנס ממש לתוכה ערוץ ישראל שדינה ממוניה שכינה, אלא היה עומד בתוכה שערני ניקור, ומשם היה מושיט את בהונתו לתוכה העורה, כדי שיתון עליהם הכהן מן ודום. ומפניו במזרע את הכלל של הויאל ואישתרי אישתרי, בתקניא, קרבנותיו עדין הוא מוחוסר כיורים האסור בכניםה למוניה שכינה, שאו יום הבאת קרבנותיו בערך הפסח, וזה קרי בז' בז' ובעל כדי להיטהר מקרים, והרי הוא מוחמת קריו עד הלילה, ואקרו רקם, אף על פי שאין כובל יום אחר נגנס למחנה לוייה, לטבול יום זה בכנס בשער ניקור שהם לא יכנס למחנה לויה כדי שיתנו שלו על בהונתו. משום שאם לא יכול לאכלי בלילה את פסחו, שהרי הוא עדין מוחוסר ביפויים שאסור באכילתبشر הקדושים, ובכללם בשער הפסח, לפיכך מוקבש באב עשרה של פסח שיש בז' בז' לרמי שבטול את הקברתו, ודרך עשרה של שילוח מהנות שאין בז' בז' שטבון, שהרי אין ברת לטבול יום ומוחוסר כיורים אלא על בניסות למחנה שכינה, וזה אין נכס אלא לשער ניקור שהם מחנה לויה, ומשם הוא מושיט את בהונתו לתוכה העורה. ואמר רבינו יוחנן על דברי הבריתא, שהוא אמרה הבריתא יודהה עשה שאין בו ברת, לאו דוקא הוא. שהרי בז' בז' טבול יום אפיו עשרה לית ביה בכנסה למחנה לויה, לא נאסר אלא במחנה שכינה. אלא שבחמים הם שגורו על לטבול יום ושלא יבס לערת נשים. שנאמר באותו הימים שנתרו בו ישראל ממהומה שבים (ברכי הימים ב' ח), ייימעד חזשפט בקהל יהוה לפניהם ה'azar התהשלה. ושאל בו ביאור מקרה זה, מא'azar התהשלה, ואמר (כבי יוחנן) [רב], וזה הר הביא, ונקראה ירושה על שם שחרשו פה דברם של הלחבה, אמר, מוג, לטבול יום לא יגנס למחהה לוייה, ומשום שאין אישור זה אלא מדרבי חכמים, לא העמידו חכמים את דבריהם במקומות ברת, ולא גרו במזרע שראה קרי שלא יכנס לשם בערב פסח, כדי שלא לבטלו מהקבר פ██חן.

אלא שעידין קשה, אין הותר לו להכנס את בהונתו לערת ישראל לצורך מון הדם, ולא העורה מונה שכינה היא, והכיבה אליה אסורה באיסור ברת אף למוחוסר כיורים, וכל שכן לטבול יום, ואף שאינו נכנס לשם כלל גופו אלא מכניס רק את בהונתו בלבד, מכל מקום אף ביה לעורה במקצת נחשת ביאה, ואסורה לבעל קרי. אף שהתרה התורה בכניסה כבנתה זו מהמות טומאת מצועע, שהרי אי אפשר לו להזהר ממנה באופן אחר, אך מנין לנו שאף מוחות טומאת הקרי שנוסף לו התורה את הבניטה לעורה. ואמר עולא ביישוב דברי הבריתא, מה טעם התורה לו לטבול יום והכינה במקצת לעורה, משום שהוא לא יטוהר לו אישור והזהר לו לאירועו יותר גם ל夸ורי. שהרי אם מוחות טומאת ערתו אסורה לו הכנסה לעורה באיסור ברת, שכן אף מוחוסר כיורים ענוש ברת על קר, ומוצרע קודם שנתר הוא עדין מוחוסר כיורים. ומאחר שהותר לו אישור הכנסה שיש בטומאת צרעת, הותר לו גם אישור הכנסה מוחות טומאת הקרי. הרי לנו כי כל דבר שהלו עליו שני איסורים, אם הותר אחד מהם ניתר אף האיסור השני המוצער אף. והוא הכל האמור למלعلا ה'וואיל ואישתרי אישתרי'. ועל פי כלל זה יש להתריר גם אחות אשא ושאר ערויות ליבום, משום שהואיל ואישתרי אישתרי אשא אשר שיננו בכל יבמה, איסורי גם שאור איסורי ערויות שיש בה, Acheshinu bechol yibma, אישתרי אישתרי אישתרי אשא אשר עליי. דוחה הגמורא: מי דמי שאר עריות לאשת את, הלא הם באשת את, התירה התורה רק קיד איסטרא של אשא אשר לזכר היבום, אבל ה'א באשר ערויות תרי איסטרא של ערוה לאב שבעמיה, יש בה גם שמלבדר האיסור חמיה שיב בצל ערוה לבשעמיה, ואם כן אין יעלה על הדעת למדור מה מצינו שאר ערויות מاست את, ולמה הוויך הכתוב לאוון ביבום.

הגמורא מתרצת באופן אחר: לויל עלייה מהו דתימא (הינו אמרים) הויל ובנפילה ליבום אישתרי – והותר איסור אשא את את, אישתרי גם בן אישור אהות אשא ושאר איסורי ערויות הנלויים לאיסור אשא את את, על כן כתבה התורה 'עליה' באחות אשא. למדנו שהיא ואניא תברא – וממן לך דאמראן הויל ואישתרי אישור אחד אישתרי גם בן האיסור מרביתו לדין זה: נאמר בתורה שיש לשלח את הטמאים מוחץ למחנה, כתוב במודר ה' ב' צו את בני ישראל וישלחו בן המקנה כל צרען וכל טמא לאנטש. ובוואר בפסחים (ס) שלשה מחנות הם, מונה שכינה, מונה לוייה, ומונה ישאל. במחנה שכינה נמעורת ישראל לפניהם נאסרו להכנסם כל העניים, ואף טמא מות ורשע, ובמחנה לויה ומפתח הר הבית עד לשער ניקור שהיה בין עורות נשים לעזרת ישראל, מן התורה לא נאסרו אלא הטמאים בטומאה היוצאת מגופם, כגון ובועל קרי נdotot וולדות, אבל טמא מות ורשע מותרים להכנסם מן התורה, אלא שחכמים גרו בהם שלא יבסו מן ה'יל ולפניהם. ובמחנה ישראל וכל ערי ארץ ישראל המוקפות חומה, לא נאסרו אלא מוצערעים בלבד.

שלש דורות טומאה הן: א. טמא שעידין לא לטבל לטהרותו. ב. מי שכבר לטבל לטהרותו, אך עדין לא העירב עליו המשמש לאחר טבילהו. והוא ה'וואיל טבול יום, שלחולין הוא תhor לוגמי, אך עדין הוא טמא לתהרונה ולקדושים ולביית המקדש עד הלילה. ג. מי שכבר לטבל ואף העירב עליו המשמש לאחר טבילהו, והוא ה'וואיל את הקברנות שהתחייב בהם לצורך טהרותו, והוא מוחוסר כיורים, שלחולין ולתרומה הוא טהורה, אך לענין קדושים הוא טמא עד שיקריב את קרבנותיו. כמו כן אסור מוחוסר כיורים בכנסה למחנה שכינה, וכל שכן לטבול יום אסורה בה. אך הכנסה למחנה לויה התורה למוחוסר כיורים, ולא נאסרה אלא לטבול יום.

בר הוא סדר טהרותו של המזרע, לאחר שנרפא מוצערתו, מביא שתי ציפורים, ושוחטים אותה מון ומזים עליו מדינה, ומשלחים

לפיכך תלמוד ליבור' כי בחטא האשם הוא, לומר לך, מה קחאת טיעקה מתן דמים ואימורים לבני מובת, אף אם מזורע טיעון מטען דמים ואימורים לבני מובת. 1
טיעקה מתן דמים ואימורים לבני מובת, אף אם מזורע טיעון מטען 2
דמים ואימורים לבני מובת. 3
ומוכח מיתור זה דאי לא אהדריה קרא – שams לא היהת תורה 4
מוחירה اسم מזורע לדין שאר כל האשמות, והוא אמ'יא לאמי' 5
דינים שנכתבו בו בפירוש, שהם מותן בהונות ושותפה במצוות, 6
ולמאי ללא נפק לא – אבל למה שלא יצא לא צבא, וללא 7
חרובי בחתאת האשם לא היו נוהגים בו שאר דין כל האשמות, 8
שהם מונקדים ואימורים על גבי המובת, ואין לנו מני' ביבם, 9
אין הפרט של אשא אשר שייצא מן הכלל משותה אליו, ואין למדים 10
מן הכלל על הפרט ולא מן הפרט על הכלל, על כן אף ליל' דרשת 11
עליה' היה אמ'יא שדווקא אש'ת א' דאיישרא א'ישתרי – 12
שהותרה במפורש התורה, אבל שא' עיריות שלא הותר במפורש 13
לא הותר. 14
הגמרא חוזרת בה מהתיירוץ הקודם ומתרצת באופן אחר: אלא 15
ללא עלייה סלקא דעתך אמ'יא פית' בפה מאנ' – הינו מעלים 16
בדעתנו לומר שייחיבו כל העיריות ביבום על ידי בני אב מאשת 17
את. מה אש'ת אה שהיא ערוה האסורה באיסור ברת שלא במקומות 18
יבום, ואף על פי כן פיב' – מותרת ביבום, אף אחות אשא 19
האסורה באיסור ברת הנייבם, וכן כל העיריות. עיין נוצרך עלייה' 20
ללמדנו שאף מקום יום היא אסורה. 21
דוחה הגמורא: מי דמי שאר עריות לאשת את, הלא הם באשת 22
את, התירה התורה רק קיד איסטרא של אשא אשר לזכר היבום, 23
אבל ה'א באשר ערויות תרי איסטרא של ערוה לבשעמיה, יש בה גם 24
שמלבדר האיסור חמיה שיש בכל ערוה לבשעמיה, ואם כן אין 25
אייסור אשא אח הקאים בכל אשא הנופלת לו ליבום. ואם כן אין 26
עליה על הדעת למדור מה מצינו שאר ערויות מاست את, ולמה 27
חויך הכתוב לאוון ביבום. 28
הגמורא מתרצת באופן אחר: לויל עלייה מהו דתימא (הינו 29
אומרים) הויל ובנפילה ליבום אישתרי – והותר איסור אשא את את, 30
אישתרי גם בן אישור אהות אשא ושאר איסורי ערויות הנלויים, 31
לאיסור אשא את את, על כן כתבה התורה 'עליה' באחות אשא. 32
למדנו שהיא ואניא תברא – וממן לך דאמראן הויל ואישתרי 33
שואלה הגמורא: ומנא תברא – וממן לך דאמראן הויל ואישתרי 34
אישור אחד אישתרי גם בן האיסור מרביתו לאלו. 35
הגמורא מביאה מקור מרביתו לדין זה: נאמר בתורה שיש לשלח את הטמאים מוחץ למחנה, כתוב במודר ה' ב' צו את בני ישראל 36
ושילוחו בן המקנה כל צרען וכל טמא לאנטש. ובוואר 37
בפסחים (ס) שלשה מחנות הם, מונה שכינה, מונה לוייה, ומונה ישאל. 38
לאיסור אשא את את, על כן כתבה התורה 'עליה' באחות אשא. 39
למדנו שהיא ואניא תברא – וממן לך דאמראן הויל ואישתרי אישור אחד אישתרי גם בן האיסור מרביתו לאלו. 40
התורה עד לשער ניקור שהיה בין עורות נשים לעזרת ישראל, מן 41
הטהרתו לא נאסרו אלא הטמאים בטומאה היוצאת מגופם, כגון 42
להכנסם כל העניים, ואף טמא מות ורשע, ובמחנה לויה ומפתח הר 43
הבית עד לשער ניקור שהיה בין עורות נשים לעזרת ישראל, מן 44
התורה לא נאסרו אלא הטמאים בטומאה היוצאת מגופם, כגון 45
ובועל קרי נdotot וולדות, אבל טמא מות ורשע מותרים להכנסם 46
שם מן התורה, אלא שחכמים גרו בהם שלא יבסו מן ה'יל ולפניהם. 47
ולפניהם. ובמחנה ישראל וכל ערי ארץ ישראל המוקפות חומה, לא 48
נאיסרו אלא מוצערעים בלבד. 49
שלש דורות טומאה הן: א. טמא שעידין לא לטבל לטהרותו. ב. מי 50
שכבר לטבל לטהרותו, אך עדין לא העירב עליו המשמש לאחר 51
טבילהו. והוא ה'וואיל טבול יום, שלחולין הוא תhor לוגמי, אך 52
עדין הוא טמא לתהרונה ולקדושים ולביית המקדש עד הלילה. ג. 53
מי שכבר לטבל ואף העירב עליו המשמש לאחר טבילהו, והוא ה'וואיל 54
לא הביא את הקברנות שהתחייב בהם לצורך טהרותו, והוא מוחוסר 55
מוחוסר כיורים, שלחולין ולתרומה הוא טהורה, אך לענין קדושים 56
הוא טמא עד שיקריב את קרבנותיו. כמו כן אסור מוחוסר כיורים 57
בכנסה למחנה שכינה, וכל שכן לטבול יום אסורה בה. אך הכנסה 58
למחנה לויה התורה למוחוסר כיורים, ולא נאסרה אלא לטבול 59
יום. 60
בר הוא סדר טהרותו של המזרע, לאחר שנרפא מוצערתו, מביא 61
שתי ציפורים, ושוחטים אותה מון ומזים עליו מדינה, ומשלחים